

GALERIA

SERRAT,
AVUI I
SEMPRE

QUINTA DE SALT
L'Aliança
Mutualitat de Previsió Social

24 març 92

“Jo vaig néixer a L’Aliança”

Joan Manuel Serrat

CONTRA LA PERDUA DE LA MEMORIA

Joan Manuel Serrat neix el 27 de desembre de 1943. Des d'aquell moment, el Poble Sec s'incorpora als seus “decorats” de la infantesa. Estudia el batxillerat laboral a Tarragona i torna als 16 anys a Barcelona, on es matricula a l'Escola de Peritatge Agrícola.

L'afecció per la música neix aviat. Escriu cançons i els seus amics l'animen perquè les gravi. Amb tres companys de la mili, forma un conjunt musical. El 1965 grava el primer disc: *Una guitarra*. Des d'aquell moment s'integra a la *Nova Cançó*, que reivindica la cançó com a element de cultura popular catalana. S'integra al grup *Els Setze Jutges*, que agrupa setze cantants en llengua catalana. En aquells anys

dubta entre la cançó o alguna altra mena de treball. Opta decididament per la primera i, des d'aquell moment se segueixen els recitals, discs i èxits: *Ara que tinc vint anys*, *Cançó de matinada*, *A Antonio Machado*, *Mediterráneo...* Amb el temps incorpora el castellà i es converteix en un cantautor bilingüe que interpreta temes de *Machado* o de *Miguel Hernández*. Serrat obté una popularitat creixent: a Catalunya, a la resta d'Espanya i a Amèrica, on troba un entusiasme multitudinari en diverses gires. La crisi dels 40 sembla que no l'afecta. Treu al mercat *Fa vint anys que tinc vint anys*. I segueix al peu del canó preparant els pròxims vint anys.

Joan Manuel Serrat està convençut que oblidar és un dels pitjors mals de la nostra societat i que sense memòria no es pot construir cap futur sòlid. Per això potser, s'ha estat un any fent un programa de ràdio, “*La Radio con botas*”, que s'ha capbussat en la memòria popular de les darreres dècades. Una memòria que sovint es perd enmig de l'accelerat i radical procés de canvi que viu la ciutat.

Vas néixer a L'Aliança

Jo vaig néixer a L'Aliança. I més encara, de L'Aliança em conec, com si

diguéssim, tots els pisos: vaig néixer en un, vaig estar ingressat en un altre a causa d'una fractura i després vaig estar dos mesos amb ma mare molt malalta en un altre pis. És com si hagués estat malalt jo. De vegades és molt més dur viure la malaltia d'una persona que estimes que no pas patir-la tu.

Els canvis de Barcelona, com els veus i com els vius?

Amb resignació i una certa complicitat amb l'Administració. Crec que l'Ajuntament està fent una bona

feina en aquest sentit i que té la gran sort de tenir uns ciutadans que entenen el que està passant i no s'empien massa. Els visc també amb recança, en alguns casos. El dia que van volar la piscina de Montjuïc va ser molt trist per a mi. Jo estava pel barri, vaig sentir el petard i em vaig quedar dolgut. Tinc una relació de tristor i alegria amb el meu barri, perquè el Poble Sec està molt millor: l'han acostat a Montjuïc, hi ha més llum, els veïns tenen més comoditat... És un barri que està quedant molt bonic, però, és clar, a mi m'han robat tot el decorat de la meua infantesa.

“Jo vaig néixer a L’Aliança. I més encara, de L’Aliança em conec, com si diguéssim, tots els pisos.”

Això està passant, i és difícilment evitable.

Sí, però és terrible. Si hi ha gent que no té sensibilitat per notar-ho, és el seu problema. Segurament no hauran tingut ni infantesa ni records i no ho poden entendre.

Què destacaries de la ciutat nova?

El que es fa a Ciutat Vella està quedant molt bé i potser el més notable és la zona de mar, el port i sobretot el Poblenou, l’aparició d’un nou balcó de Barcelona. És el més sorprenent i agradable perquè no destrueix el vell decorat, tira avall uns envans que separaven la ciutat del mar.

Dius que els ciutadans comprenen el treball, però l’alcalde va perdre vots.

D’aquestes eleccions últimes, el realment important i preocupant va ser l’abstenció. Hem de dir-ho cada vegada més fort, això, i exigir a la classe política que no doni mals exemples perquè la gent no es pugui agafar al carro del descens. La gent ha d’anar a votar. Perquè, no només és un dret del ciutadà, sinó una obligació, manifestar l’opinió. I és l’única raó per la qual pot protestar després. Jo ja sé que el sistema democràtic no és la panacea, però de tots els sistemes de convivència que conec d’arreu del món és el menys dolent. Llavors, d’alguna manera, val la pena que el defensem i que ho fem en els moments que són fonamentals, com és el dia que hem d’anar a votar.

Ja hi ha molts joves que només coneixen la democràcia i que no saben el valor del seu vot. El teu noi està en edat de votar?

Sí. El meu noi vota. Mira, hi havia moltes coses que jo no sabia i que les vaig aprendre dels meus pares. Igualment, els meus fills han après

per boca meva coses que ells no han viscut. Hi ha una cosa fonamental, que és no oblidar. Jo crec que una de les tragèdies del nostre temps és que estem en una societat que oblidia molt ràpidament, una societat sense memòria. La manca de memòria equival a la ignorància, és buidar el magatzem dels coneixements... Si buides el passat, amb prou feines pots defensar un futur determinat.

El teu programa “La Radio con botas” ha estat un bell exercici de la memòria...

Quan em plantejava de fer el programa, vaig pensar que seria una bona història, i no massa complexa, fer un repàs per la memòria popular, aquesta memòria que ens queda per a les coses petites, segurament més definitiva i definitiva que la que s’escriu en els llibres.

Les cançons representen una bona part d’aquesta memòria, els sentiments. Entre ells, algunes de teves. Per exemple, se sent molt un altre cop “Paraules d’amor”.

I jo, encantat. Hi tinc molt bona relació amb a q u e s r a cançó. M’ha donat moltes alegries.

I, probablement, ja és la menys meva, que és el millor que em pot passar. Un dia anava per la carretera de La Bisbal i a Vulpellac hi feien festa major. Hi havia un envelat a la vora de la carretera. Actuava l’orquestra Marina, que feia tot el repertori: “L’emigrant”, el “Per tu ploro”, i altres. I entremig “Paraules d’Amor”, sense cap separació, igual com aquestes cançons que formen part del patrimoni cultural del país, que segurament no són importants per qui les va escriure, sinó per la manera com s’han incorporat al patrimoni. Doncs allí estava “Paraules d’amor”: és l’alegria més gran que he tingut amb aquesta cançó.

Recollit per Gabriel Sanjuán

